

LBRIS

We know
books

Editor: **Vasile Burlui**

Redactor: **Maria-Cristina Dabija**

Tehnoredactare și copertă: **Maria-Cristina Dabija**

Ilustrații: **Maria-Cristina Dabija**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOLĂNU, ELENA

Scos la tablă, Horicel ne declară 'S curățel! : povestiri didactice /

Elena Bolănu ; il. de de Maria-Cristina Dabija. - Iași : Cartea

Românească Educațional, 2024

ISBN 978-606-057-364-7

I. Dabija, Maria Cristina (il.)

821.135.1

Grupul Editorial Cartea Românească Educațional Copyright ©

Editura Cartea Românească Educațional, Iași – 2024

Adresa: IAȘI, Bd Ștefan cel Mare și Sfânt, nr. 2 – 700124.

www.ecredu.ro

ELENA BOLĂNU

Scos la tablă, Horicel ne declară: 'S curățel!

Povestiri didactice

Ilustrații de Maria-Cristina Dabija

Cartea Românească
EDUCAȚIONAL

CUPRINS

Horicel e curățel.....	4
Cuvinte magice.....	12
Luca și Horicel.....	22
Iulia și semaforul.....	30
Pisicuțul Gabrielei.....	36
Codițe buclucașe.....	42
Povestea lui Pichi.....	46
La săniuș.....	52
„Sucă” și „Cuță”.....	58

Horicel era un băiețel precum un titirez, niciodată nu-și găsea o preocupare pentru un timp, într-un singur loc, mișuna, explora. Doar când somnu-l copleșea, își găsea, în sfârșit, în pătuțul lui confortabil, pe-o pernă din puf, liniștea. Nu numai el, întreaga familie, creioane și jucării. Brațe întinse, de vedea, ochișorii îi scânteiau, blând surâs pe fața întreagă îi apărea. În mai mic se transforma și în brațe mai adânc se culcușa.

Când ochișorii-și ridicau cortina, îmboldit de vreo rază răzleață, la fel de poznașă, cu ajutorul mamei, își spăla fața, urechile, dinții și se pieptăna. Cu bucurie înfrupta micul dejun, căci poftă de mâncare, slavă Domnului, avea și pentru un altul... Se îmbrăca și voios pornea la grădiniță, cu ghiozdan în spate, pus pe multe fapte.

De cum pășea în clasă, își pregătea salutul:

- Bună dimineța, doamnă, bună dimineța, copiii!

- Bună dimineța, Horia, bine ai venit! îi răspundeau toți cei salutați, cu simpatie.

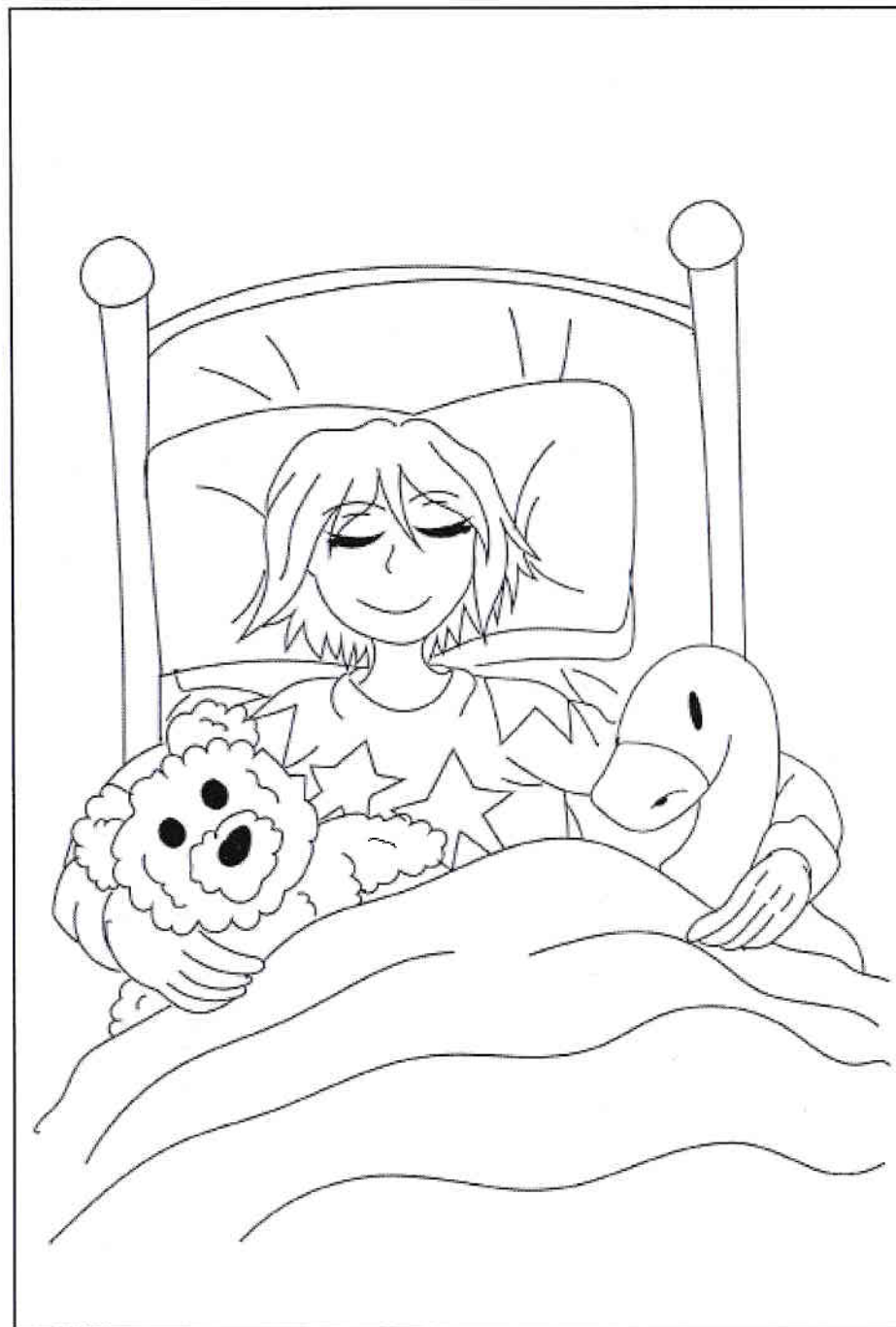
Urma joaca, activitățile, tot programul zilei, la care participa sârguincios, și cum spuneam, pus pe fapte mari.

Când se apropia momentul de a pleca acasă, lăsa ordine în clasă, se îmbrăca și se încălța singur, doar supravegheat de doamna educatoare. Postat în ușă, privind la cei din clasă, spunea:

- La revedere, doamnă, la revedere, copiii, pe mâine! își flutura brațul cu zâmbet larg.

- La revedere, Horia, pe mâine! îi răspundeau copiii cu aceeași plăcere.

Zilnic mergea la grădiniță, la serviciul lui, mândru că are și

el un fel de serviciu, ca și părinții lui

Sosi perioada mult așteptatei vacanțe.

De cum ajunse la bunica, simțindu-se liber, necontrolat, a considerat că poate să renunțe și la deprinderile de igienă, că, se poate și așa... Și i-a mers, dar nu pentru mult timp, căci lenea are picioare scurte.

Bunicii îi spunea să nu-și facă griji, că se descurcă singur.

- Horicel, mergi la baie, spală-ți fața, dinții, piaptănă-ți părul... Bunica are treabă...

- Imediat bunica, mergi fără grijă la puișori, dă-le de mâncare, fă-ți treburile tale din gospodărie, eu le fac pe ale mele, doar sunt destul de mare...

Cu un zâmbet de ștregar, Horicel intra în baie. Bine, bine umezite, într-un freamăt neîntrerupt, degețelele mărunte se porneau la o muncă de greblat. Își tuflea de-a valma bucle, di-mprejurul capului. Doar atât..., „că se poate și așa!” își zicea în sine sa.

Cum buniceței îi cam slăbise vederea și auzul, nu-l putea controla, iar micuțul profita.

Timpul trecu, vacanța se scurse pe nesimțite, iar mama, lăsându-și treburile de-o parte, ajunse la bunica, cu dor să-și îmbrățișeze odorul, să-i spună cât de mult îl iubește. Așa cum era de așteptat, de cum se întâlneau, mama îl privi cu nedumerire, găsindu-l diferit de cum îl știa, unghiile îi erau murdare, părul încâlcit, dințișorii căpătaseră un aspect ciudat, nu mai străluceau, mai de grabă erau acoperiți de-o perdea gălbuie.

- Ce se-ntâmplă cu părul tău, copile?
- Ăăăă... m-a tras de păr pieptănul!
- Dar cu dinții?
- Periuța de dinți mi-a rănit gingiile!

- Nici unghiile nu sunt în regulă...

- Bunica a fost foarte ocupată, nu prea a avut timp de mine... să mă ajute...

- Pentru a ieși din această situație jenantă, spuse mama, cu un aer hotărât, va trebui să mergem la dentist să-ți curețe dinții, la frizer, să te tundă, pentru că nu-l mai putem descurca...

Supărat și speriat de ce va urma, îl podidiră lacrimile. Își ceru iertare... și dispăru în baie. Se privi în oglindă și nu-i veni să creadă ce văzu... Un măscărici!

Toată familia era preocupată de neglijența copilului, ce era de făcut cu el... Se așeză liniștea, atmosfera nou creată apăsa bucuria revederii, încât nimeni nu se întreba de ce întârzie el la baie.

Târziu, apăru și Horia... cu o figură luminoasă, proaspătă. Părul, frumos pieptănat, dinții strălucitori se lăsară descoperiți de un zâmbet larg... Numai el putea să știe cu ce preț reușise să-și desfacă acel ghem asemuit cu cel de câlți, cât de strașnic își periase dinții fără să-și rănească gingiile, cum reușise să-și taie unghiutele fără acele ciupituri...

Toți priveau înmărmuriți.

- Nu se putea și așa? își ridică sprâncenele cu nedumerire micuțul.

- Nu se putea și așa! primi răspuns din partea tuturor. Nu păreau convinși de ce azeau.

Se-nvârti în loc de două ori, și găsi într-un colț al gândului imaginar, o altă poveste.

- Știți, într-o zi, un brotăcel, zise iarăși Horicel, făcându-mi-l prieten, mi-a spus că se poate și așa și m-a sfătuit să iau exemplu de la el: „Apa și mărul din baltă îmi fac toată

